

SZABÓ PALÓCZ ATTILA VERSEI

AMIVÉ LENNI

mint kassági százas kisgyermek állók formákat keresvén a szabadságnak becézett költői pusztá délibáb-erdős sűrűjének barokk lépcsőfokai legalján még viharból megtérten talán túlzott nyugalomban is

boldogságot remélve az öröm perceit felidézvén esténként keresni járok a túlzott nyugalmat mert hiánya harmadnapos kialvatlanságban sem hagy nyugodni paplan párna és lepedőközbe csomagoltan

csak határtalan gyűlöletem tárgya könyörög marasztalón titkait feltárva édes mosollyal indulásom értelmetlenségét magyarázva állítván hogy így elkerülhető a vihar a lezajlott orkán

szavai nyomán furdalnak lelki ördögök és boszorkányok már csak az el s a fakulni látszó gyűlölet ösztönöz mégis indulásra hogy másfél úton már megállva mérleljelem hogy lenne jobb nevetség tárgyává ne válnom

nem orkán volt mi kettőnk között és fölöttünk pusztítani indult völgyet partot hegyet ormot és pusztított is több mint százötvenezer ártatlan bangladesit sodorva el válogatás nélkül s majdnem együtt halva gázolás áldozataiként már a nyugalom évszázadaiban búcsúra készülődvén egy múlt századi fűtetlen és télen jégverem bérház kapuja előtt talán csak búcsúcsókot váltva s néhány kedves szóval övezve tapintó simító kezeink szabadulását – a nyugalom évezredeiben – ölelésből indulva kicsi albérleti szobám rideg és maradásom nem tűrő tapétázott falain lógó temperamázolmányai közé

csak a háromnapos kialvatlanság utolsó visszamaradt tasztító jeleként elő-előbukkanó s végül a negyedik napon újra és újra érvénybe lépő ellentmondást nem tűrő zaklatása beleim szétfeszülésig teltsége kényszerít megfutamodnom az átgondolás elől a rendszerezés szükségletlenségéből a szabadságnak csúfolt rendnek egy – mint az lassan már

derengeni kezd – sikertelen elérési kísérlete elől a már-már anarchikussá váló anarchikus célzatú profán vallomásnak tervezett ám a tervnek tökéletesen ellentmondó egyre csak bővülő és bővülő folyamattá alakuló áradványát az emberi lakhelyül hagyományosodott téglalapok kockák három- és többszögek legapróbb és egyesek szerint legintimebb ám tényszerűen legszükségesebb miniatúr mozgásteret biztosító kisablakos négy már rég beletörődött és a többszöri átépítések eredményeképp odavezényelt zöld mészegyenruhában pompázó díszörséget álló fala kitartóan őrzi a betérni kényszerülők kicsinyes mindennapi titkait cenzúra nélkül a legmerészebb gondolatok szárnyaltatását előidézve mégis más irányba tereli törekvésem hogy a szegény kassáki százas kisgyermek elárvultan ajtaja elé járulva már alig érti és felfogni képtelenné kényszerül a viharok orkánok jelentését s még a tegnap megidézett régi boldog percek örömét asszociációs módon újra újra láttatni hivatott történelemfoszlányok egyre határozottabban csábító látványának is kényszerű ellenállni

pedig nem szellőcske volt ami szétválasztani indult rég még észrevétlen egymásba fonódni induló életeink s később már egymásra épülő s egymásból élő ógörög tragédiák verstanát idéző lüktetésű daktilusos ébredezni látszó és keservesen összehozott ám mégis szilárd kapocs képzetét keltő az orkán évtizedeiben délibábként ható vagy legalább látomássá elmezavarrá átértékelt feketére mázolt összetartozásunk

nemcsak a fehér lett fekete de a zöld is meg a piros és a sárga kék a jelképes lila a bíbor a szürke és végig Picasso és Rembrandt Goya színei mélyek csak mint fekete-fehér fényképek kezdtek sárgulni egy magányos öregasszony már rég – még férje életében – megkopott meszű konyhájának kolbászsütéstől zsírfoltokat őrző lekvárfőzést idéző falán egy matuzsálem összeszögelt összerajszögezett összeragasztott rozoga keretben egy-egy akkor még jelentéktelen apróságnak tűnő ám azóta-a korról egyenes arányban felinflálódott jelentőségű mesével a háta mögött áramszünetben egy kártyaparti mellett csak az időt elütve – itt a piros hol a piros – lámpaoltás gyertyaoltás után mert az idősek takarékoskodó figyelme mindenre kiterjed és az áramszolgáltató vállalat emberei jól tudják hogy viharban minden veszélyes lehet – és tulajdonképpen csak a telefonok működnek – s hogy akkor nélkülük is az ő beavatkozásuk nélkül is minden fekete s akkor legalább így hírt adnak magukról és befekéttetik még a szőkét is – még ha nem is magas és hosszú – akit védeni érzem szükségét mert már olyan fehér hogy szinte látni se vélem mert már olyan áttetsző hogy szinte már nem is látom s a

jelentésben majd az áll hogy az ördög női alakban szőke parókával jelent meg – mert csak egy rövid kis hír lesz az egy vidéki lap hátsó oldalán még az újságíróknak is csak rutinmunka muszájból elvégzett feladat

nem lehet vers a versből ily mindent elsöprő erejű tucumami és az önmagát az előadás szünetében a színházi vécéfalhoz verdesett fejéből áradó könnyfakította vízbe áztatott testéből áradó piros festék piros festékanyag színezte folyadékokkal testéből áradó piros festékanyag színezte folyadékba merülve mint egy hetedrangú zsé kategóriás karatefilmben visszatérő motívumként jelentkező és lírai meg világmegváltó mondanivalót hordozó lassított s a film egészét keretező s azt a közönyös külvilág meg az istenek pofájába vágó önmagában s önmagán tetszelgő agyrémből hitelesen szinte az eredetit is megszegyenítően jól kimásolt s így valóságyszerű és dokumentumértéket képviselő enyhe vörös borként sörként töményként felvizezett felhígított véreső s a forgószeél által a magasba emelt élete legszebb élményeit ily módon megélt középkori szerzetesek alig olvasható cikornyás írásjelektől alaposan és kiválóan kiváló alaposággal és alapos kiválósággal megtisztított a történelem tüzein és vizein sikeresen átmentett arisztophaneszi komédiák aranyveretes márványba vésett betűit s friss trágyával alaposan dúsított fordításait megszegyenítő a lóversenyek fogadóirodáinak több testhosszal nyerő hetesének nyolcasának és tizenkettesének akiket csak úgy neveznek a zsokéik hogy Csillag Holdfény Sunny Boy dollármilliókat jelentő és dollármilliókkal felérő nemes állatok patkónyomaiból költeményeket kiolvasó indiánok Kaster tábornok által kiirtott kiirtatott büszke újászainak ma a rezervátumokban tengődő a show-business alapvető és elmaradhatatlan tartozékaként csak mint helytörténeti látványosságként nevezetességgként és az idegen kontinenseken rendezett kölcsönös ismerkedési és barátkozási heteken és napokon a reprezentáció elmaradhatatlan részévé degradálódott lenézett őseinek szenvedélytől elragadtatott ritka pillanatokra még mindig bosszúra szomjazó bosszúvágytól éhes meséiből és legendává legendárisá vált történeteiből mitologikusan felderengő forgószelek által laposra simított és az ózonréteg golyukain beszűrődő kozmikus sugárzástól felperzselt fundamentumai melyek közé a zsokéik társaságában ugyan belovagol még nagynéhanapján Szophoklész meg Seneca de csak mint metrum mint mengyelejevi rendszerezésű aprócska mól egy-egy verslábba mintha megfogta volna az Isten lábát csakugyan úgy egy verslábban kapaszkodva meg csupán minden elemi erejüket önmagukról már rég levetkezett harangok a túlélésért görcsösen kapaszkodó kaparó kiéheztetettek korába tévedve

kerestem ismét a nyugalom évszázadának megtestesítőjét abban a reményben hogy meg nem lelem nem alantas okoktól vezérelten mert látni nem akartam és akarni most sem akarom hanem csak úgy mint a kassági százas kisgyermek nem lelheti szüleit lelni én nem akartam legjobban nem azt szerettem volna

magam is látom hogy hiányzik az újrakezdésből a lendület valahogy ezt is bekerítette bekebelezte a nyugalom hogy megeméssze de hát ez nem is csoda hiszen az ő kora annak a kora ez annak a kora ez már megint és ismét a kor melyben vajúdom már megint ki tudja hanyadszor hasztalan vég előtti csend a vihar előttihez hasonlatos ám a vihar már múlva van meg átélve szintúgy s a vihar után mint ahogy csata után szokták volt tenni egyenruhás barmok a sérültekkel halmozott költői pusztá délibáberdő sűrűjének barokk lépcsőfokain a haldoklók jajsza-vára rátelepszik a csend a vég csendje de nem a vég előtti

bevallom számomra is furcsa ez a csend oly irreális oly valószerűtlen s egy undorral fenyeget mindig csendes vizeken mindig megértésben idézni hiába próbáltam ma apró történelemfoszlányokkal a régmúlt öröm perceit csak néhány fotó sietett a segítségemre

SZEMEN SZEDVE

miben kökény
ötfős csapata
félkörben törött lila ablaka
lezárták a tavat
náddal kerítették körül

miben üszök
miben sár
böm-böm-bődülök
rám boruló hírozón
sivár utcanevek
és moha nő az asszonyok oldalán

SZÍNEK KARAVÁNJA

lehajtott fővel terült el a hosszú fekete haj
maga elé bámult a szemüveg
gondolkodva rágta ujját a fog
a fekete hajba túrt a kar
feketéllett valami bajuszkezdemény
virágos kabát volt rajta
feketébe öltözött a mell
a fehér zokni megvillant
a test oldalt elterült
keresztelte magát a láb

VÁLASZUL

szép leányi tested
asszonyivá tetted